

Arrest

nr. 301 462 van 13 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H.-P. R. MUKENDI KABONGO
KOKOLO
Ezelsstraat 2/2
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 3 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ *loco* advocaat H. MUKENDI KABONGO KOKOLO.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Ghanese nationaliteit te bezitten, biedt zich op de luchthaven van Zaventem bij de grenscontrole aan nadat hem de toegang tot een vlucht naar Canada was geweigerd en dient op 13 december 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 8 januari 2024 wordt verzoeker gehoord in het Engels in het transitcentrum Caricole door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'). Zijn advocaat was daarbij aanwezig.

1.3. Op 23 januari 2024 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Ghanees staatsburger te zijn geboren te Accra. U woonde steeds in Accra. In 2009 verliet u Ghana en ging naar Libië met de bedoeling verder naar Europa te reizen. Na acht maanden keerde u echter terug naar Ghana omdat gevechten waren uitgebroken in Libië. In 2009 bent u eveneens gehuwd met C. A.. Jullie hebben twee zonen en twee dochters samen. De laatste tien jaar woonde u in het familiehuis van uw vader. Ook uw ooms aan vaderszijde hadden er hun kamers maar zij verhuurden hun kamers. U verklaart in 2021 zich bekeerd te hebben tot het christendom. In februari 2022 bent u gedoopt. De broers van uw vader waren echter niet akkoord met deze bekering en kwamen vaak langs om ruzie met u te maken. U verklaart in mei 2023 een relatie te zijn begonnen met een vriend van de kerk, F.. Hij zei dat hij van u hield en u ging daarop akkoord om een relatie met hem te beginnen. U verklaart dan ook homoseksueel te zijn. In augustus 2023 werden jullie bij hem thuis samen betrapt door een familielid van hem. F. werd daarop gearresteerd maar u wist te ontsnappen. U diende daarna onder te duiken bij een collega van u. In april 2023 was u al begonnen met de voorbereidingen om het land te verlaten. In juli 2023 verkreeg u een Canadees visum. In december 2023 verliet u uiteindelijk Ghana. U kwam per vliegtuig naar België. Wanneer u uw aansluiting naar Canada trachtte te nemen werd u verhinderd op te stappen aangezien uw visum vervalst bleek. U zette het op een lopen en bood zich enige tijd later aan bij de luchthavenautoriteiten om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Op 13 december 2023 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. U werd overgebracht naar het transitcentrum Caricole.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid – u heeft immers getracht het Rijk illegaal te betreden, leefde de wettelijke voorwaarden tot binnenkomst, die u geacht wordt te kennen, niet na, en beschikte derhalve niet over een geldig reismotief – rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor vervolging omwille van uw homoseksuele geaardheid alsook omwille van het feit dat u zich bekeerde tot christen.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan deze geaardheid of de problemen die u beweert te zullen kennen ten gevolge van uw bekering en bijgevolg evenmin aan uw vrees voor vervolging.

Ondanks het feit dat het Commissariaat-generaal rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het Commissariaat-generaal wel van een verzoeker, die zichzelf identificeert als homoseksueel, verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het Commissariaat-generaal mag met andere woorden van een verzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwachten. U blijft hierbij in gebreke.

Ten eerste wordt de geloofwaardigheid van uw homoseksuele geaardheid reeds verregaand ondergraven door uw uiterst tegenstrijdige verklaringen met wat u verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 14 december 2023 verklaart u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat een vriend u toevertrouwde dat hij gevoelens voor u heeft.

U zou daarop geantwoord hebben dat u geen gevoelens voor hem heeft en blij bent met uw vrouw. Vervolgens zouden roddels zijn ontstaan en op een bijeenkomst bij hem thuis zou u verweten geweest zijn homoseksueel te zijn (Vragenlijst CGVS vraag 5). U verwijst daarbij wanneer u gevraagd wordt naar uw vrees bij terugkeer naar Ghana enkel naar uw problemen met uw familie (Vragenlijst CGVS vraag 4). Hierbij geeft u dan ook in niet mis te verstane bewoordingen aan dat u geen interesse had in mannen en hij voor u louter een vriend betrof. Een halve maand later verklaart u voor het Commissariaat-generaal echter dat u wel degelijk in een relatie met hem was (notities persoonlijk onderhoud (verder NPO) p.12). U verklaart daarenboven dat u op heterdaad met hem betrapt werd, waarna u diende te vluchten en onder te duiken (NPO p.12). Deze versies liggen zodanig ver uiteen dat dit elke geloofwaardigheid ondermijnt. **Dat u bij de eerste gelegenheid dat u uw asielmotieven kan duiden expliciet zou stellen dat u geen relatie met deze vriend had en gelukkig getrouwd was en dus niet homoseksueel bent, om dit vervolgens weinig tijd later volledig anders te verklaren ondergraaft uw geloofwaardigheid volledig.** U weet deze tegenstrijdigheid dan ook niet te verklaren. Wanneer u wordt gewezen op uw eerdere verklaringen komt u niet verder dan uw huidige verklaringen te herhalen (NPO p.12-13). Dit terwijl u aangeeft dat uw eerste interview goed is verlopen en u er alle redenen kon opgeven waarom u het land heeft verlaten (NPO p.4). Het feit dat u allerminst consequent bent wat betreft de absolute kern van uw relaas zorgt er voor dat hier reeds geen enkel geloof aan kan worden gehecht.

De manier waarop u uw homoseksueel contact beschrijft zorgt er eveneens voor dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw geaardheid. De simpliciteit waarmee u verklaart een homoseksuele relatie te zijn begonnen tart elke verbeelding. U verklaart door F. in mei 2023 voorgesteld te zijn geweest een relatie te beginnen en daar onmiddellijk oké mee te zijn geweest (NPO p.12). Dit terwijl u aangeeft nooit eerder een relatie of nog maar interesse in mannen te hebben gehad. Hij zou de eerste zijn geweest die u zo deed voelen. U verklaart voordien nog niet beseft te hebben dat u interesse kon hebben in een man. Hij zou degene geweest zijn die uw aandacht daar op vestigde (NPO p.13). Hij was degene die u dit deed beginnen (NPO p.16). **Dat u op pas op 42-jarige leeftijd zo goed als uit het niets zou beseffen aangetrokken te zijn tot mannen, terwijl dit voordien nooit beseft te hebben en bij Dienst Vreemdelingenzaken zelfs te verklaren gelukkig gehuwd te zijn, is uiterst ongeloofwaardig.** Wanneer u hier meer duiding bij wordt gevraagd geeft u enkel uiterst vaagweg aan dat alles kan veranderen en gebeuren in het leven (NPO p.13). Wanneer hier nog verder op wordt ingegaan blijkt uw enige reactie op het feit dat hij u vroeg een relatie aan te gaan geweest te zijn 'oké' en 'geen probleem', je kan beslissen het te doen en dat dit normaal is (NPO p.14). Dit terwijl u verklaart voordien geen enkel idee te hebben dat u ook op mannen kon vallen. U geeft daarbij enkel opnieuw aan dat alles kan veranderen in het leven. Wanneer u gevraagd naar uw bedenkingen bij dit voorstel kan u enkel meegeven dat u het geen enkel probleem vond aangezien jullie al vrienden waren (NPO p.14). **Dat u hier op geen enkel moment zou hebben bij stilgestaan, geen verdere gedachten aan zou hebben gewijd en zonder meer een homoseksuele relatie zou zijn aangegaan weet allerminst te overtuigen.** Temeer u wel degelijk op de hoogte blijkt van de vijandelijke context tegenover homoseksualiteit in Ghana. U verklaart te weten dat het een probleem is in Ghana en dat er een wet tegen werd gestemd (NPO p.15). U verwijst naar het feit dat men je kan afmaken in de gemeenschap wanneer dit geweten is (NPO p.16). Deze context komt eveneens naar voren in de landeninformatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal (CGVS – COI Focus Ghana: homoseksualiteit – 01.07.2019). Ondanks deze context verklaart u dat er niets was waar u zich zorgen over maakte eens u uw relatie met F. begon (NPO p.17). **Dat u in een dergelijk milieu uit het niets een relatie zou aangaan met een man en hierover enkel en alleen zou weten te verklaren dat het geen probleem is voor u, is uiterst ongeloofwaardig en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw seksuele oriëntatie volledig.** Uw verklaringen over uw plotselinge homoseksuele contacten ontbreken derhalve elke reflectie of doorleefdheid, dewelke logischerwijs gepaard gaat met een dergelijke ingrijpende vaststelling of ervaring. Dit zorgt er dan ook voor dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw geaardheid of de vervolging die u er toe bracht het land te verlaten.

Daarnaast weet u uw relaas omtrent uw geaardheid niet eenduidig te brengen. U spreekt zichzelf tegen met betrekking tot het begin van uw relatie met F.. In eerste instantie verklaart u eind 2023 een relatie te zijn begonnen (NPO p.12). In uw latere verklaringen vermeldt u echter mei 2023 als het begin van jullie relatie (NPO p.18). Gezien dit een uiterst cruciaal punt in uw relaas betreft ondermijnt het uw geloofwaardigheid dat u niet eenduidig zou weten te zeggen of u nu pas recent of reeds zes maanden eerder een relatie met hem zou zijn aangegaan. **Daarnaast bent u eveneens tegenstrijdig over het besef dat u tot mannen kunt aangetrokken zijn.** In strijd met uw eerdere verklaringen hier nooit eerder aan gedacht te hebben een relatie met een man aan te gaan vooraleer F. u dit voorstelde, verklaart u verder tijdens het persoonlijk onderhoud dat een mogelijke relatie met mannen al langer in uw hoofd was (NPO p.15). Wanneer u naar meer verduidelijking wordt gevraagd stelt u enkel dat het wel al lang in uw

hoofd was, maar ook dit weet u geenszins verder te verduidelijken buiten te stellen dat het al lang was en dat u er van hield (NPO p. 16). Wanneer hier opnieuw verder wordt ingegaan blijkt u nog steeds te spreken over uw eerste ervaring met F., namelijk eind 2023 (NPO p.16). Hieruit blijkt dan ook enkel dat u uw verklaringen aanpast aan de vraagstelling van de dossierbehandelaar zonder hier ook maar enigszins verder op in te kunnen gaan. **Ook uw verklaring uiteindelijk enkel aangetrokken te zijn tot mannen valt niet te rijmen met uw eerdere verklaringen of een doorleefde homoseksuele oriëntatie.** Terwijl u voor u met F. een relatie aan zou zijn gegaan nooit op mannen viel weet u op geen enkele manier te verduidelijken hoe u dit in overeenstemming brengt met uw jarenlange huwelijk – waarvan u verklaart dat het een goed huwelijk betrof. Wanneer u hiernaar wordt gevraagd weet u enkel opnieuw te verwijzen dat u dit werd voorgesteld door hem en dat u dit normaal vond en dat u voordien wel verliefd en aangetrokken was tot uw vrouw zonder ook maar enige bijkomende verklaringen te kunnen afleggen wat er voor zorgde dat u verklaart nu enkel tot mannen te zijn aangetrokken. Opnieuw weet u enkel te herhalen dat het oké is voor u, dat het normaal is voor u en dat u het wou doen (NPO p.15). **Deze inconsistenties ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van uw seksuele oriëntatie.**

Bovenstaande vaststelling leiden dan ook onomwonden tot de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw geaardheid en bijgevolg aan de vervolging die u om deze reden zou vrez.

Waar u eveneens aanhaalt vervolging te kennen omwille van uw bekering tot het christendom geeft dit ook geen aanleiding tot internationale bescherming.

U slaagt er niet in te overtuigen dat de problemen die u omwille van deze bekering zou kennen als vervolging zouden kunnen beschouwd worden. Wanneer u een eerste keer gevraagd wordt welke problemen u zou kennen ten gevolge van uw bekering geeft u aan dat er ruzie over was. Wanneer u nogmaals wordt gevraagd welke concrete problemen dit oplevert zegt u dat uw familie u vraagt waarom u dat doet. Nogmaals wordt u gevraagd naar de concrete problemen, waarop u herhaalt dat zij vragen waarom u dit doet. Er wordt nog verder aangedrongen om de concrete gevolgen van uw bekering te schetsen. U verwijst daarbij opnieuw naar het feit dat ze ruzie maken en vragen waarom u dit doet, de broers van uw vader zouden langskomen en uw waarschuwingen geven. Wanneer u gevraagd of zij uw leven op nog andere manieren moeilijk maken geeft u enkel aan dat zij u in de war brengen. U verklaart dat er nooit enige andere gevolgen waren (NPO p.29-30). **Hieruit blijkt dat u na herhaaldelijk aandringen geen concrete verregaande gevolgen weet aan te duiden die uw bekering met zich mee zou brengen. Het feit dat u om deze reden ruzie heeft met uw ooms kan bezwaarlijk als een dermate daad van vervolging worden beschouwd waarvoor internationale bescherming noodzakelijk is.**

Daarenboven weet u niet zonder meer te overtuigen wat betreft uw bekering. U verklaart sinds uw reis naar Libië – zodoende in 2009 – overwogen te hebben zich tot het christendom te bekeren (NPO p.35). Pas in 2021 zou u zich effectief bekeerd hebben (NPO p.30), sinds 2022 begon u dan naar de kerk te gaan (NPO p.31) en in februari 2022 zou u gedoopt zijn (NPO p.32). Opnieuw weet u maar uiterst moeilijk weer te geven wat u er uiteindelijk toe bracht zich effectief te bekeren. U verklaart dat het al lang in uw gedachten was dat u zich wou bekeren maar kan er niet de vinger op leggen wat u er na al die tijd uiteindelijk toe bracht. Wanneer u de vraag verschillende keren wordt gesteld weet u enkel te herhalen dat het al lang in uw gedachten was maar dat u er niet eerder toe kwam, zonder daarbij enige verdere verklaring te kunnen geven (NPO p.31 en p.36). Dergelijke oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen overtuigen dan ook allerminst. Het is daarbij opmerkelijk dat u in die periode intensief naar de moskee zou zijn blijven gaan. U verklaart elke dag naar de moskee te zijn gegaan (NPO p.34) tot u daar in 2020 mee stopte (NPO p.36). Indien u al lange tijd twijfels heeft bij uw geloof en reeds beslist had dat u zich zou bekeren (NPO p.36) is het opmerkelijk dat u zou blijven dagelijks naar de moskee gaan, zonder te kunnen duiden wat er dan uiteindelijk voor zorgde dat u de stap nam om zich effectief te bekeren.

Uit bovenstaande blijkt dan ook dat u zowel de problemen die zouden voortvloeien uit een mogelijke bekering als uw bekering op zich niet aannemelijk weet te maken.

Voorts is het opmerkelijk dat u na de door u aangehaalde problemen nog enige tijd in het land verbleef, wat verder de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging ondergraaft. U verklaart na het incident in augustus 2023 verplicht te zijn geweest te moeten onderduiken.

Tegelijkertijd verklaart u echter steeds te zijn kunnen blijven werken op uw eerdere job (NPO p.19). Evenmin zou er ook maar iets gebeurd zijn in die periode (NPO p. 19). Dit op zich wijst niet op verregaande stappen om u te trachten verder te vervolgen. Daarenboven blijkt uit uw administratief dossier dat uw

visum u reeds werd afgeleverd in juli 2023, zelfs nog voor uw vermeende problemen omwille van uw seksuele oriëntatie. U verliet het land pas in december 2023. Het feit dat u niet onmiddellijk het land verliet vanaf het moment dat u daar de mogelijkheid toe had, ondergraaft opnieuw uw vrees voor vervolging. Als enige verschoning haalt u hiervoor aan dat u toen nog niet over de middelen beschikte om een ticket te kopen, uiteindelijk zou een ver familielid u financieel geholpen hebben (NPO p.22). Dit verklaart echter onvoldoende waarom u nog vijf maanden talmde om het land te verlaten terwijl u zich in een precaire positie zou hebben bevonden. **Ook wanneer u verklaart dat naar u gezocht werd weet u dit niet concreet te maken.** U verklaart dat u verhuisde omdat u niet langer gezien wilt worden en dat zij uw vrouw vroegen naar waar u was. Echter, wanneer u wordt gevraagd of nog andere stappen werden ondernomen om u te zoeken kan u enkel zeggen dat u gezocht werd zonder meer duiding te kunnen geven bij de manier waarop u gezocht zou worden (NPO p.27). Eveneens verbazingwekkend in deze is dat u niet op de hoogte blijkt of er al dan niet een zaak begonnen werd tegen u of F.. U verklaart niet te weten of iemand naar de politie stapte om een aanklacht tegen u in te dienen (NPO p.27). Indien u vreest voor uw leven valt het aan te nemen dat u minstens op de hoogte bent of er al dan niet een aanklacht tegen u werd neergelegd of van de stappen die tegen u ondernomen worden. **Ter volledigheid dient er op gewezen dat er sterke indicaties zijn dat u simpelweg een manier zoekt om Ghana te kunnen verlaten.** Zo ondernam u reeds in 2009 een poging om naar Europa te reizen. U reisde naar Libië en verbleef er acht maanden, omdat er gevechten uitbraken diende u terug te keren naar Ghana. U verklaart op dat moment enkel Ghana te hebben verlaten louter om uw familie te helpen, te reizen en uw leven elders op te bouwen (NPO p.5). Ook in 2020 zou u reeds het plan opgevat hebben om het land te verlaten, u liet op dat moment namelijk een paspoort opmaken. Hieruit blijkt opnieuw dat u verschillende manieren zocht om Ghana te kunnen verlaten, los van enige vervolging. **Ook deze elementen wijzen er dan ook op dat u allerminst weet te overtuigen het land verlaten te hebben uit een gegronde vrees voor vervolging.**

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juni 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van een ontoereikende of tegenstrijdige motivering en dus van het ontbreken van een rechtens toelaatbare motivering, kennelijk onjuiste beoordeling, behoorlijk bestuur, bevoegdheidsoverschrijding en het algemene beginsel volgens hetwelk de administratieve overheid verplicht is haar beslissing te nemen na kennis te hebben genomen van alle elementen van het geval, schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 1951.

Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de DVZ en deze bij het CGVS stelt verzoeker dat zijn verklaringen niet tegenstrijdig maar complementair zijn. Hij moest zijn verhaal in zeven regels samenvatten wat erg moeilijk is voor iemand die niet zo hoog opgeleid is. Verzoeker werd ondervraagd in een situatie van frustratie in verband met zijn detentie en hij had er al aan toegevoegd dat zijn seksuele geaardheid al een groot probleem was in zijn leven in Ghana.

Hij vond het vermoedelijk nog steeds moeilijk om deze ervaring die hem nog steeds dwarszit te melden. Verzoeker merkt op dat de vlucht van verzoeker naar de Belgische autoriteiten zou moeten wijzen op een crisissituatie waarin hij zich reeds bevond in zijn land als gevolg van vervolging van homoseksuelen en

hij wijst erop dat de verklaringen bij de DVZ niet kunnen worden beschouwd als een hoorzitting. De wet van 2006 verplichtte de DVZ zich te beperken tot een opnamekamer, d.w.z. het nemen van vingerafdrukken, identiteit, adres, enz. en er kan dus geen vergelijking gemaakt worden tussen een drie uur durende hoorzitting waarin alle details aan bod kunnen komen en verklaringen die zijn afgelegd op een formulier onder heel andere omstandigheden.

Verzoeker betoogt vervolgens: *“In feite heeft verzoeker alleen maar meer details toegevoegd aan het relaas dat hij tijdens zijn hoorzitting bij de vreemdelingendienst had afgelegd. Maar de wederpartij, in haar wens om een maas in de wet te vinden om een afwijzende beslissing op te baseren, heeft zich dit niet gerealiseerd. Hieruit volgt dat de wederpartij zich vergist in haar analyse wanneer zij beweert dat verzoekers verklaringen betreffende zijn aanhouding tegenstrijdig zijn. Bovendien zij eraan herinnert dat verzoeker recht had op twee hoorzittingen voor het Commissariaat Général, steeds in een gevangeniscontext, een situatie die tegenstrijdigheden in de hand werkt omdat de psychologische toestand van asielzoekers in het algemeen en van verzoeker in het bijzonder zo instabiel is wat de permanente stress betreft waaronder zij gebukt gaan, stress die verband houdt met de onzekerheid over hun lot. Verzoeker is ook van mening dat zijn relaas, gelet op wat hij in zijn land van herkomst heeft meegemaakt, coherent en juist is. Hij heeft de vreemdelingendienst en het CGVS duidelijk beschreven wat hij als homoseksueel heeft meegemaakt in een land dat dergelijke praktijken verbiedt. De redenering van de tegenpartij deugt niet wanneer zij meent dat de onjuistheden en ongeloofwaardigheden waarvan de asielzoeker wordt beschuldigd, verband houden met de feiten waarop zijn asielaanvraag is gebaseerd. De wederpartij richt zich natuurlijk alleen op de randelementen en niet op de inhoud van het verhaal. De basis van het verhaal is de seksuele geaardheid van verzoeker, een kwestie die de wederpartij in deze beslissing niet aan de orde stelt.”* Verzoeker herinnert aan de vereiste dat het bestuur zonder negatieve vooringenomenheid moet onderzoeken en oordelen, verzoeker niet mag ondervragen met als enig doel het opsporen van onnauwkeurigheden en tegenstrijdigheden en het niet het voor de asielzoeker meest ongunstige standpunt in te nemen zonder te trachten de betekenis van de verklaringen van de verzoeker volledig te begrijpen en stelt dat deze grief voortvloeit uit een kennelijk onjuiste beoordeling van de omstandigheden van het geval door het CVGS.

Met betrekking tot zijn homoseksualiteit betoogt verzoeker: *“Op bladzijde 12 NPO verklaart u dat hij nog nooit een relatie heeft gehad of belangstelling heeft gehad voor mannen. Maar het was Francis die hem voor het eerst dit gevoel gaf. Hij was degene die hem erop attent maakte (NPO p.13). Bij hem ontdekte hij zijn leven als homoseksueel (NPO p.16). Dat hij zich op 42-jarige leeftijd bijna uit het niets realiseerde dat hij zich aangetrokken voelde tot mannen, terwijl hij zich dat nooit eerder had gerealiseerd, en dat hij zelfs aan de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij gelukkig getrouwd was. Zijn verklaringen zijn constant gebleven. Hij betwist de bestreden beslissing wanneer daarin wordt gesteld dat hij zichzelf op dit punt heeft tegengesproken (NPO p.13). Het is duidelijk dat de wederpartij de feiten van het onderhavige beroep verkeerd heeft geanalyseerd en geen rekening heeft gehouden met het late tijdstip, waarop verzoeker niettemin heeft gewezen; dat het recht in elk geval niet vereist dat de eiser, om in aanmerking te worden genomen, zich voorzichtig heeft gedragen opdat zijn vordering geloofwaardig zou zijn; dat, volgens de logica van de wederpartij, een opposant die zich uitspreekt tegen het regime in een dictatoriaal systeem, geen asiel kan aanvragen omdat hij onvoorzichtig is geweest; Dat een dergelijke voorwaarde een extra eis is die de tegenpartij toevoegt aan het Verdrag van Genève, en dat zij niet bevoegd is om deze te corrigeren. Door aldus te handelen heeft de wederpartij zichzelf onder meer bevoegdheden toegekend om een internationaal verdrag te wijzigen en heeft zij derhalve ultra vires gehandeld.”* Hij stelt vervolgens dat op 11 november het Ghanese parlement begonnen is met hoorzittingen in het kader van het debat over het wetsvoorstel ter bevordering van de seksuele rechten van de mensen en de gezinswaarden in Ghana, dat op brede steun kan rekenen van de religieuze leiders van het land en dat deze hoorzittingen de eerste fase zijn in een debat over dit controversiële voorstel dat de praktijk en promotie van homoseksualiteit in Ghana strafbaar stelt en dat dit ongeveer vier maanden zal duren. Verzoeker citeert vervolgens de artikelen *“Au Ghana, l'Église prend position dans le débat sur la pratique de l'homosexualité”* en *“Ghana, Les autorités doivent mettre fin aux discriminations visant les personnes LGBTI”* en argumenteert als volgt: *“Dat alle beschuldigingen van wederpartij ongegrond zijn omdat zij zijn gebaseerd op een verzameling artikelen van internet die bovendien niet actueel zijn. Voorts stelt de wederpartij dat homoseksualiteit in de Ghanese samenleving wordt gestigmatiseerd en een slachtoffer niet op bescherming van de autoriteiten kan rekenen, hetgeen het CGVS ertoe brengt zeer terughoudend te zijn bij het onderzoek van de individuele en persoonlijke vrees voor vervolging die de asielzoeker wegens zijn homoseksualiteit kan inroepen; Dat het in de onderhavige procedure echter niet blijkt heeft gegeven van een dergelijke voorzichtigheid; dat, hoewel verzoeker de juistheid heeft aangetoond van de feiten die hem ertoe hebben gebracht asiel aan te vragen, de wederpartij deze feiten in hun geheel blijft afwijzen, waarbij zij zich beroept op oude informatie die zij niettemin als objectief (sic!) bestempelt. Dat zij enkel stelt dat verzoekers homoseksuele gerichtheid of zijn relatie met zijn partner van hetzelfde geslacht niet kunnen leiden tot de conclusie dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat. Dat dit argument,*

dat niet alleen door verzoeker maar ook door internationale instanties en lokale autoriteiten is tegengesproken, het standpunt van de wederpartij niet kan rechtvaardigen; Uit het voorgaande blijkt dat, anders dan de wederpartij stelt, het loutere feit dat men in zijn land homoseksueel is, een reëel risico inhoudt om te worden onderworpen aan de ergste behandeling, zoals die waarvan verzoeker het slachtoffer is in de politiefaciliteiten van zijn eigen land. Dit leidt tot een ontoereikende, stereotiepe en zelfs onrechtmatige motivering.” Verzoeker houdt vervolgens een theoretisch betoog over de formele motiveringsplicht en het voordeel van de twijfel.

Wat het onderzoek van de vrees in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet betreft stelt verzoeker dat zijn vrees precies berust op het feit dat hij gearresteerd is wegens zijn homoseksuele gerichtheid die in zijn land van herkomst streng wordt onderdrukt en verwijst naar het UNHCR Handboek, paragrafen 37 en 38 inzake het subjectieve en objectieve element van de vrees. Hij stelt dat de commissaris-generaal zich enkel heeft beperkt tot vaststellingen inzake het gebrek aan geloofwaardigheid en het vaststellen van mogelijke discrepanties terwijl het duidelijk is dat het verzoek moet onderzocht worden in de context van discriminatie op grond van zijn seksuele geaardheid. Verzoeker meent dat daaruit volgt dat hij als vluchteling erkend moet worden.

Met betrekking tot het onderzoek van het verzoek krachtens artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker dat zijn homoseksualiteit redelijkerwijze niet kan worden ontkend, dat hij de ontmoetingen met zijn partner heeft omschreven alsook de moeilijkheden die hij hierdoor heeft ondervonden. Het wetsvoorstel dat momenteel in het parlement wordt behandeld zou *“de enige indicatie moeten zijn van de moeilijkheden waarmee deze homoseksuele vrouwen in Ghana worden geconfronteerd”*, meent verzoeker. Hij betoogt vervolgens: *“Verzoeker wordt echter door de politie in zijn land gezocht voor handelingen die zowel in de Senegalese samenleving als bij de wet strafbaar zijn; Voorts blijkt uit verschillende publicaties, zoals hierboven vermeld, dat de situatie van homoseksuelen in Ghana rampzalig is; dat hij derhalve van mening is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst het risico zou lopen op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, lid 2, van de wet van 15 december 1980; dat verzoeker vreesde voor homoseksualiteit te worden veroordeeld en door zijn familie te worden verstoten. Hij heeft vernomen dat de politie in zijn land op bevel van zijn vader zelfs heeft gevraagd naar hem op zoek te gaan als hij terugkeert naar zijn land van herkomst; Gezien deze risico's en zijn vrees voor vervolging als gevolg van de hierboven beschreven gebeurtenissen, kan hij niet langer rekenen op de bescherming van de autoriteiten in zijn land van herkomst; dat, gelet op het voorgaande, de beslissing van het CGVS moet worden herzien en verzoeker derhalve subsidiaire bescherming in de zin van voormeld artikel 48/4 moet worden verleend”*.

In een vierde onderdeel voert hij de schending aan van artikel 3 van het EVRM en betoogt als volgt: *“De wederpartij heeft ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen waarbij hem de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming wordt geweigerd. Verzoeker is wegens zijn homoseksuele gerichtheid gearresteerd en op een politiebureau in zijn land onmenselijk en vernederend behandeld. Het gaat om ernstige strafbare feiten, die even zwaar worden bestraft. Om die reden heeft verzoeker zijn land van herkomst moeten verlaten in de hoop elders een toevluchtsoord te vinden. Dat zijn veiligheid in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst niet is gewaarborgd gezien zijn verleden met de autoriteiten van zijn land en zelfs zijn leven in gevaar zou zijn indien hij ooit het Koninkrijk zou moeten verlaten Dat bovendien zijn partner zijn toevlucht heeft moeten zoeken in Gambia terwijl hij zijn straf in Senegal heeft uitgezeten. Dat volgens artikel 3 EVRM niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Dat dit artikel een van de fundamentele waarden vertegenwoordigt van vrije samenlevingen, democratische samenlevingen zoals België. Dat dit een absoluut recht is dat België verplicht is te respecteren. Dat België een positieve verplichting heeft in die zin dat het alles in het werk moet stellen om omstandigheden te creëren waarin dit recht absoluut gewaarborgd is. Situaties waarin een persoon, zoals verzoeker, niet het risico kan lopen te worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen. In casu heeft de eiser op 19/11/2012 asiel aangevraagd. Bij beslissing van 31/03/2014 heeft de wederpartij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd; Dat deze beslissing in strijd is met voornoemd artikel 3. Omdat verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, Senegal, het risico loopt onmenselijk en vernederend te worden behandeld.”*

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het document pro deo toe aan het verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Aanvullende Nota

Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een kopie van een doorgestuurde email van 29 januari 2024 van R.M. wordt bijgebracht die verzoeker op zijn beurt heeft doorgestuurd naar het email adres van het terugkeerbureau van het centrum Caricole op 30 januari 2024.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker verklaart de Ghanese nationaliteit te bezitten en legt bij de indiening van zijn beschermingsverzoek geen documenten neer ter staving van zijn verklaringen. Uit het grensverlag van 13 december 2023 blijkt dat verzoeker zich bij de grenspolitie heeft aangeboden in het bezit van een Ghanees paspoort geldig tot 15 april 2030 (administratief dossier, map DVZ) maar zonder geldig Schengenvisum. De identiteit en Ghanese nationaliteit van verzoeker staat niet ter discussie.

5.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn seksuele gerichtheid en omwille van zijn bekering tot het christendom. Voor een samenvatting van de aangevoerde vervolgingsfeiten verwijst verzoeker naar de rubriek feitenrelaas in de bestreden beslissing zoals hierboven weergegeven en waarover in het verzoekschrift geen opmerkingen worden gemaakt.

Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met de opmerkingen van de verzoeker tijdens de terechtzitting komt de Raad tot de vaststelling dat hij geen gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn seksuele gerichtheid en zijn bekering tot het christendom niet aannemelijk maakt.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker de door hem voorgehouden seksuele gerichtheid en het incident waarbij hij en zijn partner F. samen zouden betrappt zijn en dat zich zou hebben plaatsgevonden in augustus 2023 niet aannemelijk maakt.

De Raad wijst erop dat een homoseksuele geaardheid niet moet bewezen worden, maar dat het volstaat dat deze aannemelijk wordt geacht. Het Hof van Justitie heeft reeds geoordeeld dat artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn gelezen in het licht van artikelen 1 en 7 van het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie (hierna 'Handvest') er zich tegen verzet dat asielinstanties bewijsmateriaal als demonstratieve homoseksuele handelingen, tests en video-materiaal aanvaarden. Dit betekent niet dat asielinstanties op basis van verklaringen de beweerdde seksuele oriëntatie van een verzoeker als een vaststaand feit dienen aan te nemen. Het Hof wees erop dat artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn van toepassing is op alle verzoeken ongeacht de ingeroepen gronden van vervolging en dat het aan de verzoeker is om te wijzen op een seksuele gerichtheid maar dat de bevoegde autoriteiten hun wijze van beoordeling van verklaringen en het bewijsmateriaal dienen aan te passen aan de eigen kenmerken van elke categorie verzoeken met in achtname van de door het Handvest gewaarborgde rechten. Het Hof oordeelde dat artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn gelezen in het licht van artikelen 1 en 7 van het Handvest er zich tegen verzet dat asielinstanties bewijsmateriaal als demonstratieve homoseksuele handelingen, tests en video-materiaal aanvaarden. Gelet op de gevoeligheid van vragen over iemands persoonlijke levenssfeer en met name zijn seksualiteit, moeten asielinstanties zich onthouden van het gedetailleerd ondervragen over de wijze waarop een verzoeker praktisch invulling geeft aan zijn of haar seksuele gerichtheid (HvJ, gevoegde zaken C-148/13 tot en met C-150/13, *A, B, C tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van: United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR)*, 2 december 2014). Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming die zijn gebaseerd op de seksuele oriëntatie van de verzoeker zijn asielinstanties, wat de geloofwaardigheid van

verzoekers beweerde seksuele oriëntatie betreft, dan ook voornamelijk aangewezen op de verklaringen van de verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud. Het is aan de verzoeker om zijn seksuele gerichtheid aannemelijk te maken en aan de asielinstantie om het onderzoek en met name het persoonlijk onderhoud op dergelijke wijze te organiseren dat verzoeker daartoe de mogelijkheid krijgt en de elementen verzameld worden die deze asielinstantie toelaten om de beweerde seksuele oriëntatie te beoordelen.

Daarbij moet rekening worden gehouden met het feit dat de seksuele oriëntatie van een individu, de manier waarop hij of zij zich hiervan bewust wordt en ermee omgaat en deze tot uitdrukking brengt per definitie een zeer persoonsgebonden aangelegenheid is, die bovendien in de tijd kan evolueren. De maatschappelijke en juridische context waarin een persoon zijn seksuele identiteit ontdekt en ontwikkelt is daarbij, naast uiteraard verzoekers specifieke individuele omstandigheden, een belangrijke factor. De mate waarin relaties tussen personen van hetzelfde geslacht algemeen aanvaard of afgewezen worden door de samenleving in het land van herkomst of directe omgeving van een verzoeker om internationale bescherming en al dan niet strafrechtelijk gesanctioneerd worden, kan immers een belangrijke invloed hebben op de wijze waarop een persoon zijn of haar seksuele oriëntatie ontdekt en beleeft. Voldoende objectieve en betrouwbare informatie over deze maatschappelijke en juridische context biedt dus niet alleen nuttige en noodzakelijke informatie bij de inschatting van het vervolgingsrisico, maar is ook een nuttig referentiekader voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de wijze waarop verzoekers bewustwording, en beleving van zijn seksuele identiteit en oriëntatie heeft plaatsgevonden. Dit neemt evenwel niet weg dat van een verzoeker die zich baseert op zijn seksuele gerichtheid, redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij, rekening houdend met zijn specifieke omstandigheden, voldoende duiding kan geven bij zijn bewustwordingsproces en de wijze waarop hij deze gerichtheid al dan niet met anderen heeft beleefd.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat homoseksualiteit strafbaar is met een gevangenisstraf van drie jaar en zijn volgens ILGA relaties tussen vrouwen in tegenstelling tot seksuele relaties tussen mannen wel legaal. Volgens USDOS verbiedt de Ghanese grondwet discriminatie op basis van seksuele geaardheid en genderidentiteit niet. Ghana heeft in het verleden ook aanbevelingen gemaakt in het kader van de VN Universal Periodic Review verworpen die betrekking hadden op de afschaffing van de doodstraf en de decriminalisering van bepalingen die seksuele betrekkingen tussen instemmende volwassenen. Strafrechtelijke vervolging tegen personen op basis van homoseksuele relaties kwam volgens rapporten van mensenrechtenorganisaties in 2018 niet voor al maakt het UK Home Office wel gewag van arrestaties die mogelijk gelinkt zijn aan sodomie of homoseksualiteit maar stelt ook dat de exacte redenen voor deze arrestaties vaak onduidelijk zijn. Er volgens USDOS wel degelijk sprake van discriminatie van LGBTI-persoon op de arbeidsmarkt, dat de politie terughoudend is bij het onderzoeken van klachten over discriminatie en agressie tegen LGBTI-persoon en dat de vrees dat bestaande wetten tegen hen gebruikt zal worden, in combinatie met het sociale stigma, veel homoseksuelen ervan weerhoudt om naar de politie te stappen. Wel was een langzame verandering van de houding van de politie merkbaar die soms de hand reikt naar de LGBTI-gemeenschap en er bijvoorbeeld mensenrechtenopleidingen worden georganiseerd. Toch blijft de meerderheid van de politiemensen een discriminerende houding aannemen volgens sommige bronnen. Criminalisering van seksuele betrekkingen tussen personen van hetzelfde geslacht heeft volgens Human Rights Watch een sterke negatieve impact op het leven en mensenrechten van LGBTI-persoon in Ghana. Maatschappelijke vooroordelen over LGBTI-persoon worden bestendigd door homofobe uitspraken en politieke steun voor de criminalisering van homoseksualiteit door overheidsfunctionarissen en religieuze leiders en leiden tot haatmisdrijven en discriminatie. Volgens experts kampt Ghana met conservatieve rigide gendernormen en is er een sterke nadruk op vruchtbaarheid, familie en huwelijk is de kwestie van homoseksualiteit in toenemende mate gepolitiseerd. Een studie in 2014 wees uit dat 98 % van de bevolking homoseksualiteit moreel onaanvaardbaar vond. De criminalisering van homoseksualiteit draagt bij tot een klimaat in Ghana waarin geweld en discriminatie tegen LGTB-persoon gebruikelijk is volgens HRW en homofob geweld en discriminatie komt voor zowel in het openbaar als in de besloten omgeving van de familie. Ook de homofobe retoriek van katholieke instellingen en islamitische en traditionele religieuze leiders speelt een belangrijke rol bij het aanwakken van stigma-en schaamtegevoelens onder LGBTI-persoon. Het festival georganiseerd door National Coalition for Proper Human Sexual Rights and Familie values, een coalitie van christenen, moslims en traditionalisten die als strategisch doel hebben om de correcte houding tegenover menselijk gedrag te verkondigen, *“to pray homosexual and gay out of Ghana”*, is hier een illustratie van (COI Focus, Ghana. Homoseksualiteit, 1 juli 2019). In het artikel *“Au Ghana, l'Eglise prend position dans le débat sur la pratique de l'homosexualité”* van 22 februari 2021, bijgebracht door verzoeker blijkt dat zowel christelijke als moslim leiders hun openlijke steun uitspraken voor een wetsvoorstel dat volgens hen kinderen beschermt tegen de gevaarlijke activiteiten van de LGBTQI+-gemeenschap en dat de positie van de Katholieke Kerk inzake LGBTQI+ dezelfde blijft, met name dat dergelijke praktijken niet alleen ingaan tegen de christelijke waarden maar ook tegen de traditionele moslim en Ghanese waarden.

Uit dit alles blijkt dat homofobie, discriminatie en geweld tegen LGBTQI+-personen veel voorkomt in Ghana en dat zowel overheidsinstanties als religieuze instellingen bijdragen tot het homofobe klimaat.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij homoseksueel is, noch dat hij in mei 2023 een relatie zou begonnen zijn met een man, F. genaamd. Verzoeker, die geboren is in 1981 en dus tweeënveertig jaar oud was op het ogenblik dat hij deze relatie zou begonnen zijn, verklaarde immers dat hij voordien nooit interesse had gehad voor mannen en voordien nooit relaties had gehad met mannen. Verzoeker verklaart dat F. *“mij zo heeft doen voelen, dat was de eerste keer”* en gevraagd of hij voordien ooit al gemerkt dat hij interesse kon hebben in een man antwoordt hij *“alles kan veranderen in het leven”* en *“alles kan gebeuren in het leven”*. Bovendien had verzoeker tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzake uitdrukkelijk verklaard dat één van zijn Christelijke vrienden homoseksueel is en hem liet weten dat hij gevoelens voor hem heeft maar dat hij heeft *“laten weten dat ik geen gevoelens heb en blij ben met mijn vrouw”* (CGVS, Vragenlijst, punt 3.5.). Verzoekers beschrijvingen van hoe hij F. leerde kennen en hoe deze zijn gevoelens voor verzoeker zou hebben kenbaar gemaakt zijn uitermate summier en vaag. Dat verzoeker op 42-jarige leeftijd zonder voordien ook maar enige interesse te hebben gehad in mannen dan plots een relatie zou beginnen met een man is dan ook weinig geloofwaardig. Dat zijn verklaringen constant zijn gebleven, zoals hij in het verzoekschrift betoogt, blijkt geenszins uit het administratief dossier en doet geen afbreuk aan het gegeven dat gezien zijn achtergrond en gebrek aan enige interesse in mannen tot op 42-jarige leeftijd, het weinig geloofwaardig is dat hij uit het niets een relatie zou beginnen met F. en hij verder ook geen overtuigende verklaringen aflegt over de context waarin dit gebeurde. Dat geen rekening zou gehouden zijn met het late tijdstip blijkt evenmin en dat in de logica van de commissaris-generaal een opposant die zich uitspreekt tegen een dictatoriaal regime geen asiel kan aanvragen omdat hij onvoorzichtig is geweest is in deze niet relevant. Verzoeker gaat met dit al te gratuite betoog voorbij aan het feit dat de door hem geschetste omstandigheden waarin hij een relatie met F. zou begonnen zijn ongeloofwaardig zijn en daardoor de voorgehouden relatie zelf.

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij zich bewust was van het feit dat, zoals ook blijkt uit de beschikbare landeninformatie, homoseksualiteit als problematisch wordt beschouwd in Ghana op het ogenblik dat hij zijn beweerde relatie met F. startte, zodat het des te onaannemelijker is dat verzoeker zich blijkbaar geen vragen stelde bij de avances van F. en zonder meer inging op zijn vraag op een relatie te starten. Verzoekers verklaring dat een dergelijke relatie zonder meer *“normaal was voor mij”* (notities PO, p. 16) komt, gelet op het feit dat hij voordien geen enkele interesse had in mannen en gelet op het stigma en taboe dat op homoseksualiteit rust in Ghana, weinig geloofwaardig over. De vaststelling dat hij zich hier helemaal geen vragen bij stelde en hij verder ook geen overtuigende verklaringen aflegt over de manier waarop hij zich van zijn homoseksualiteit zou bewust geworden zijn, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn beweerde seksuele oriëntatie. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en ter terechtzitting dat hij enkel de voornaam kent van zijn partner, maar niet de familienaam (notities PO, p. 13). Verzoeker had evenwel een in de Ghanese context, zeer gewaagde relatie aangeknoopt met een man in mei 2023 en werd ermee betrappt in augustus 2023. Het is dan ook allesbehalve geloofwaardig dat hij niet eens de familienaam van zijn partner zou kennen. Dat hij de familienaam van geen enkele van zijn vrienden zou kennen, zoals hij ter terechtzitting aanvoert, is een loutere bewering die geen afbreuk doet aan het feit dat redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij de familienaam van de man waarmee hij minstens enkele maanden een homoseksuele relatie zou gehad hebben, zou kennen indien hij omwille van deze relatie zijn land moest ontvluchten, zoals hij beweert.

Verzoekers verklaringen over hoe hij plots op mannen viel zijn verder ook niet te rijmen met zijn reeds aangehaalde verklaring bij de DVZ dat hijzelf geen gevoelens had voor mannen en dat hij een goed huwelijk had. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat verzoeker op overtuigende wijze kan uiteenzetten hoe hij dit voor zichzelf kon verzoenen met het goede huwelijk dat hij naar eigen zeggen had met zijn vrouw, met wie hij op dat ogenblik reeds tien jaar getrouwd was. Dat zijn vrouw *“in het begin reageerde ze maar nu is er geen probleem”* en ze *“begon te praten, me te beledigen, maar dan heeft ze het begrepen”* is het enige dat hij hierover weet te zeggen. Hoewel in theorie niet onmogelijk, lijkt verzoekers summiere beschrijving van hoe zijn vrouw reageerde op verzoekers nieuwe seksuele oriëntatie eerder een indicatie van het feit dat hij in werkelijkheid geen homoseksuele relatie had en hij daarom weinig of niet te zeggen heeft daarover, dan dat zijn vrouw daadwerkelijk zoveel begrip aan de dag legde voor haar man dat zij het vrijwel onmiddellijk OK vond. Waar verzoeker ter terechtzitting verklaart dat zijn vrouw ondertussen van hem wil scheiden, kan de Raad slechts vaststellen dat het alweer om een loutere bewering van verzoeker gaat en dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat verzoekers verklaringen over de wijze waarop zijn vrouw reageerde zeer summier en oppervlakkig en in de door hem geschetste context van een goed huwelijk van tien jaar weinig geloofwaardig zijn. Verzoeker toont overigens ook niet aan dat het feit dat verzoekers vrouw van hem wil scheiden, zoals hij beweert maar verder niet staft, verband zou houden met zijn homoseksuele relatie. Ook in de email van zijn broer die

hij ter terechtzitting neerlegt wordt geen melding gemaakt van het feit dat zijn vrouw van hem zou willen scheiden.

Uit het voorgaande volgt reeds dat verzoeker zijn veranderde seksuele gerichtheid niet aannemelijk maakt noch dat dat hij een homoseksuele relatie is aangegaan in mei 2023 met F.. Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden incident in augustus 2023 waarbij hij samen met F. zou zijn betreft, waarna F. zou zijn gearresteerd en verzoeker is kunnen ontkomen. In dit verband dient ook te worden vastgesteld dat verzoeker nog verschillende maanden in Ghana bleef en weliswaar verplicht zou geweest zijn onder te duiken in het huis van een vriend van zijn werk, maar dat hij tegelijk elke dag naar zijn werk bleef gaan (notities PO, p. 19) en er in die periode niets gebeurde. Dat hij op de vlucht moest voor de politie en de gemeenschap omdat hij zou betrapt zijn met een man maar dat hij wel zonder enig probleem elke dag op zijn werk kon verschijnen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Dat de mensen op zijn werk niet op de hoogte zouden geweest zijn van het incident, zoals hij ter terechtzitting stelt kan niet overtuigen nu hij zelf verklaarde tijdens het interview bij de DVZ dat er over hem geroddeld werd en tijdens het persoonlijk onderhoud dat over ook al voor zij betrapt werden, over verzoeker en F. gepraat werd (notities PO, p. 25). Ten overvloede stelt de Raad vast dat hoewel verzoeker vier maanden bij deze persoon woonde, hij ter terechtzitting gevraagd naar de volledige naam van deze persoon hij enkel zijn voornaam kent, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over het incident en het feit dat hij daarna vier maanden moest onderduiken, verder ondermijnt.

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoekers visum reeds werd afgeleverd in juli 2023 en dus nog voor het voorgehouden incident in augustus 2023, wat een verdere indicatie is dat hij niet om redenen die verband houden met zijn voorgehouden seksuele oriëntatie en het incident in augustus 2023 dat hieruit voortvloeide zijn land verliet.

Ook het door verzoeker bij aanvullende nota ter terechtzitting neergelegde document, een email afkomstig van R. M. van 29 januari 2029 is niet van aard om een ander licht te werpen op het voorgaande. Vooreerst stelt de Raad enerzijds vast dat verzoeker verklaart dat de email afkomstig is van zijn broer en dus van een bron die bezwaarlijk als een objectieve bron kan worden beschouwd en dat anderzijds evenmin kan worden vastgesteld het daadwerkelijk om zijn broer zou gaan. Voor zover in de email wordt gesteld dat de politie naar het huis van zijn vrouw zou zijn gekomen op zoek naar hem en dat de auteur van de email zelf zou zijn opgepakt door de politie en weer vrijgelaten, kan de Raad slechts vaststellen dat het om loze beweringen gaat die verder op geen enkele wijze worden gestaafd, zodat dit document, samen gelezen met verzoekers verklaringen niet tot een andere conclusie kunnen leiden met betrekking tot de vastgestelde ongelooftwaardigheid van zijn verklaringen over zijn seksuele gerichtheid en zijn relatie met F..

Waar verzoeker betoogt dat er geen sprake is van tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS maar dat hij enkel meer details toevoegde aan het relaas dat hij tijdens het interview bij de DVZ aflegde, kan dit geenszins worden gevolgd, nu hierboven werd vastgesteld dat verzoeker wel degelijk uitdrukkelijk verklaarde dat hij tegen F. had gezegd dat hij geen gevoelens had voor F., terwijl hij bij het CGVS in tegenspraak hiermee verklaarde dat hij wel degelijk een homoseksuele relatie aanging met F. en dit ook OK vond. Verder werd hierboven ook uiteengezet dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS zijn homoseksuele gerichtheid, zijn relatie met F. en het incident van augustus 2023 niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover dermate oppervlakkig en vaag zijn en niet te rijmen vallen met de algemene context in Ghana noch met verzoekers persoonlijke context. Verzoekers voor het overige overwegend theoretische betoog over de beperkingen van het interview bij de DVZ en de context van detentie waarin hij zich bevindt, is dan ook niet dienstig.

Met betrekking tot verzoekers bekering tot het Christendom stelt de Raad vast dat hij er niet in slaagt te overtuigen dat de problemen die hij zou kennen omwille van deze bekering als vervolging zou kunnen beschouwd worden. Verzoeker kwam immers niet verder dan tijdens het persoonlijk onderhoud te stellen dat er ruzie over was, dat zijn familie vraagt waarom hij dit doet, dat de broers van zijn vader zouden langskomen en hem waarschuwingen geven en hem in de war brengen (notities PO, p. 29-30). Verzoeker geeft op geen enkel moment aan dat er concrete ernstige gevolgen zijn geweest van zijn bekering tot het Christendom voor zijn vertrek en geeft evenmin aan wat hij concreet vreest omwille van zijn bekering in geval van terugkeer naar Ghana. Verzoeker betwist verder ook op geen enkele concrete wijze de vaststellingen die omtrent zijn verklaringen over zijn bekering zijn gemaakt in de bestreden beslissing.

Daargelaten de vraag of verzoeker daadwerkelijk bekeerd is kan de Raad niet anders dan vaststellen dat het gegeven dat er ruzie was met zijn familie, dat de broers van zijn vader hem waarschuwingen zouden geven en hem in de war brengen, niet voldoende zwaarwichtig is om als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te worden beschouwd en bijgevolg geen vervolging omwille van zijn bekering in het verleden aannemelijk maakt. Verzoeker haalt ook geen concrete elementen aan op basis waarvan zou kunnen aangenomen worden dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij louter omwille van deze bekering in geval van terugkeer naar Ghana vervolging riskeert.

Uit het voorgaande blijkt dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden.

In acht genomen verzoekers verklaringen en het door hem neergelegde document beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn voorgehouden seksuele gerichtheid en relatie met een man in Ghana vervolging riskeert omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij omwille van zijn beweerde bekering tot het christendom ernstige problemen riskeert.

Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof wordt gehecht aan verzoekers verklaringen is een verder onderzoek naar de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk. Verzoekers theoretische betoog over het subjectieve en objectieve element in de vluchtelingendefinitie is bijgevolg niet dienstig.

5.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Ghana zou hebben gekend.

6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat uit niets blijkt dat er in Ghana actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

7. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak

terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET